

Arrest

nr. 188 022 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 9 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 6 april 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.4. Op 14 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 06.04.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06.04.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: betaalspecificatie uit Nederland met betrekking tot zijn UWV-uitkering en een ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen met betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). De bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §, 1ste lid, 2de lid van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wanneer we de persoonlijke situatie bekijken, dienen we vast te stellen dat de inkomsten van betrokkene niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel. Betrokkene heeft immers zijn broer ten laste. Het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met dergelijk inkomen toch in zijn levensonderhoud en dat van zijn broer zou kunnen voorzien. Er worden verder geen bewijzen voorgelegd van aanvullende inkomsten/bestaansmiddelen waarmee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid en art.40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980). Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 06.04.2016 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat de verzoekende partij, blijkens de titel van het verzoekschrift, een beroep tot nietigverklaring instelt tegen *“de afwijzing van een aanvraag verblijfskaart zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van een afwijzing van een aanvraag verblijfskaart met bevel om het grondgebied te verlaten”*. De Raad wijst er op dat geen beslissing tot *“afwijzing van een aanvraag verblijfskaart zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* aan het verzoekschrift wordt gevoegd.

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de verwijzing in de titel naar de beslissing tot *“afwijzing van een aanvraag verblijfskaart zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* een materiële vergissing betreft.

Het voorwerp van het beroep is aldus beperkt tot de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2016, beslissing die gevoegd wordt als bestreden beslissing bij het verzoekschrift.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en een schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat het bedrag dat verzoeker ontvangt onvoldoende is om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Dat gedaagde ervan uitgaat dat zijn broer ten laste is van hem terwijl zulks onjuist is.

Immers de broer van verzoeker heeft een aanvraag ingediend ex art. 47/1 Vreemdelingenwet en beschikt zelf over voldoende inkomsten namelijk hulp van andere familieleden.

Dat het niet zo is dat een aanvrager ex art. 47/1 Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij ten laste is van verzoeker daar het tweede deel van de definitie stelt dat het ook kan gaan om “deel uitmaken van het gezin”.

Dat dit in het geval van de broer van verzoeker zo is.

Derhalve heeft men foutief de broer als ten laste aangemerkt. Dat zij daarmee art. 40 van de Vreemdelingenwet schendt.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* wordt, betreffende de beslissing tot weigering van verblijf, zowel de juridische grondslag vermeld, met name artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 51, §2, tweede lid en 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook de feitelijke motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen. Er wordt uiteengezet dat als beschikker van voldoende bestaansmiddelen de verzoekende partij moet aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel in het Rijk, dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden ten laste, dat *in casu* de inkomsten van de verzoekende partij niet voldoende zijn om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, dat zij immers haar broer ten laste heeft, dat het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering onder het inkomstenniveau ligt onder hetwelk sociale bijstand kan

worden verleend als een persoon met gezinslast, dat niet blijkt dat de verzoekende partij met dergelijk inkomen toch in haar levensonderhoud en dat van haar broer zou kunnen voorzien en dat er geen bewijzen worden voorgelegd van aanvullende inkomsten of bestaansmiddelen, dat aldus onvoldoende bewijs voorligt van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 6 april 2016 haar geweigerd werd en zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot weigering van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, namelijk artikel 40 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

4.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving indiende in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Bijgevolg dient de verzoekende partij conform artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, te voldoen aan de voorwaarde in artikel 41, eerste lid van de vreemdelingenwet en te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. In artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat de hiervoor vermelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan verleend worden alsook dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

4.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij niet toestaat omdat *in casu* de inkomsten van de verzoekende partij niet voldoende zijn om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, dat zij immers haar broer ten laste heeft, dat het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering onder het inkomstenniveau ligt onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als een persoon met gezinslast, dat niet blijkt dat de verzoekende partij met dergelijk inkomen toch in haar levensonderhoud en dat van haar broer zou kunnen voorzien en dat er geen bewijzen worden voorgelegd van aanvullende inkomsten of bestaansmiddelen, dat aldus onvoldoende bewijs voorligt van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

4.6. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij er van uitgaat dat haar broer ten laste is van haar, doch dat dit onjuist is, dat haar broer immers een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft ingediend doch zelf beschikt over voldoende inkomsten, namelijk hulp van familieleden, dat het niet zo is dat een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij ten laste is van de verzoekende partij daar het tweede deel van de definitie stelt dat het ook kan gaan om *“deel uitmaken van het gezin”*, dat dit in het geval van haar broer zo is, dat de verwerende partij foutief haar broer als ten laste heeft aangemerkt.

4.7. Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat haar broer een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat het niet zo is dat bij een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet hij dient aan te tonen dat hij ten laste is van de verzoekende partij daar het tweede deel van de definitie stelt dat het ook kan gaan om *“deel uitmaken van het gezin”*, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt als zou de verwerende partij haar oordeel dat de broer van de verzoekende partij ten laste is van haar gebaseerd hebben op het feit dat haar broer een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing dat de broer van de verzoekende partij ten laste is van haar, is volgens de verzoekende partij onjuist. Echter door de enkele blote bewering dat haar broer zelf over voldoende inkomsten beschikt, namelijk hulp van andere familieleden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de vaststelling van de verwerende partij dat de broer van de verzoekende partij ten laste is van haar, onjuist of kennelijk onredelijk is. Zoals ook reeds werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat, behoudens het bewijs van de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de verzoekende partij, bewijzen werden voorgelegd van aanvullende inkomsten of bestaansmiddelen waarmee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van dit dossier. Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift legt de verzoekende partij geen bewijzen voor die haar bewering, als zou haar broer zelf over voldoende inkomsten beschikken via hulp van andere familieleden, kunnen staven.

4.8. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 40 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

4.9. Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER